

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200518
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3012200518.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD., v právnej veci navrhovateľky: V., bytom D., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. 29332-2/2012-BA zo dňa 14. júna 2012, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 12Sd/180/2012-41 zo dňa 14. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 12Sd/180/2012-41 zo dňa 14. februára 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie odporkyne č. 29332-2/2012-BA zo dňa 14. júna 2012, ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka nemá podľa § 293o ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) nárok na opätovné priznanie úrazovej renty.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa § 293o ods. 3 zákona nemôže byť navrhovateľke opätovne priznaný nárok na úrazovú rentu, lebo dôchodkový vek dosiahla až po 31. júli 2006, a tým nesplnila zákonnú podmienku na vznik nároku na opätovné priznanie úrazovej renty. Boli splnené dve z troch zákonných podmienok, a to nárok na úrazovú rentu bol priznaný podľa § 88 v období od 01. januára 2004 do 31. júla 2006 a nárok poškodenému trvá aj po 31. júli 2006.

Proti rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie v ktorom namietala, že krajský súd sa nezaoberal dôvodmi, ktoré v návrhu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne uviedla. Krajský súd v odôvodnení nesprávne uviedol, že bola preradená na inú prácu. Na inú prácu preradená nebola, bola jej len ponúknutá práca, ktorá nevyhovovala jej zdravotnému stavu, tak ju nezobrala a zamestnávateľ jej dal výpoveď. Následne bola až do starobného dôchodku evidovaná na úrade práce a poberala iba rentu, ktorá jej bola zastavená odchodom do dôchodku. Poukázala ďalej na skutočnosť, že jej známi poberajú

rentu aj popri dôchodku.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že navrhovateľka neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by odporkyňa nezaujala relevantné stanovisko. Vzhľadom na to, že navrhovateľka dovŕšila dôchodkový vek po 31. júli 2006, t. j. 25. júna 2007, nesplnila zákonnú podmienku na vznik nároku na opätovné priznanie úrazovej renty podľa § 293o ods. 3 zákona. Na vznik nároku na opätovné priznanie úrazovej renty navrhovateľke by bolo možné aplikovať jedine ustanovenie § 293o ods. 3 zákona, kde je potrebné kumulatívne splnenie troch podmienok. Navrhovateľka síce splnila dve podmienky, nesplnila však tretiu podmienku, dovŕšenie dôchodkového veku alebo priznanie predčasného starobného dôchodku pred 01. augustom 2006. Pokiaľ ide o známych navrhovateľky, ktorých spomínala vo svojich podaniach, odporkyňa uviedla, že jej tvrdenia považuje za nepreskúmateľné, nakoľko z údajov, ktoré navrhovateľka uviedla, nie je možné dostatočne zhodnotiť a vyvodiť z nich právne relevantné závery. Nie je tu možná ani aplikácia § 293o ods. 2 zákona ako u jej známeho, keďže v jeho prípade je podľa predložených dokladov pravdepodobné, že v minulosti poberal náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti pri invalidite. Ide tu teda o iný prípad, ako je prípad navrhovateľky. Pri posudzovaní vzniku nárokov na dávky sociálneho poistenia je nevyhnutné posudzovať každú žiadosť doručенú odporkyni jednotlivo a v závislosti od špecifických okolností daného prípadu. Navrhovala preto rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 08. októbra 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 83 zákona poškodený na účely poskytovania úrazových dávok je zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16 a fyzická osoba uvedená v § 17 ods. 2, ak utrpeli pracovný úraz alebo sa u nich zistila choroba z povolania.

Podľa § 88 ods. 1 zákona poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len „pokles pracovnej schopnosti“) a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 89a zákona nárok na úrazovú rentu zaniká dňom dovŕšenia dôchodkového veku alebo dňom priznania predčasného starobného dôchodku.

Podľa § 293o ods. 3 zákona ak nárok na výplatu úrazovej renty priznanej podľa § 88 v období od 01. januára 2004 do 31. júla 2006 trvá aj po 31. júli 2006 poškodenému, ktorý pred 01. augustom 2006 dovŕšil dôchodkový vek alebo mu bol priznaný predčasný starobný dôchodok, úrazová renta sa vypláca od 01. augusta 2006 vo výške 50 % jej sumy vyplácanej k 31. júlu 2006.

Z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľke bol od 01. októbra 2004 rozhodnutím odporkyne č. 22-4044/2005 zo dňa 25. augusta 2005 priznaný nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zákona. Rozhodnutím č. 222-6258/2007 zo dňa 09. novembra 2007 odporkyňa vyslovila, že navrhovateľke podľa § 89a zákona zanikol dňom 25. júna 2007, ku ktorému dovŕšila dôchodkový vek, nárok na úrazovú rentu.

Navrhovateľka následne svojou žiadosťou zo dňa 06. júna 2012 žiadala o opätovné priznanie úrazovej renty v zmysle § 293o zákona. Odporkyňa vydala dňa 14. júna 2012 pod č. 29332-2/2012-BA rozhodnutie, ktorým rozhodla, že navrhovateľka nemá nárok na opätovné priznanie úrazovej renty. Svoje rozhodnutie odôvodnila v zmysle § 293o ods. 3 zákona tým, že poškodená dovŕšila dôchodkový vek až

po 31. júli 2006.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi rozsudku krajského súdu, ktorý po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne postupom podľa § 250l a nasl. OSP dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je vecne správne a zákonné. Krajský súd sa dostatočne zaoberal námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku navrhovateľky.

Z ustanovenia § 293o ods. 3 zákona vyplýva, že na to, aby mohla byť navrhovateľke opätovne priznaná úrazová renta musia byť splnené všetky podmienky v ňom uvedené. V prípade navrhovateľky platí, že nárok na výplatu úrazovej renty jej bol priznaný podľa § 88 zákona v období od 01. januára 2004 do 31. júla 2006 (25. augusta 2005) a tento nárok trval aj po 31. júli 2006 (do 25. júna 2007). Tretia podmienka, dovŕšenie dôchodkového veku alebo priznanie predčasného starobného dôchodku pred 01. augustom 2006, však v prípade navrhovateľky splnená nebola, nakoľko táto dovŕšila dôchodkový vek až 25. júna 2007.

Námietka navrhovateľky ohľadne poznámky krajského súdu o preradení na inú prácu, je irelevantná, nakoľko tu krajský súd len rekapituluje vyjadrenie odporkyne k opravnému prostriedku navrhovateľky.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa poukazovania na skutočnosť, že známi navrhovateľky poberajú popri dôchodku aj rentu, odvolací súd uvádza, že z predložených dôkazov nevyplýva, že by išlo o totožné prípady ako je prípad navrhovateľky. Navyše odporkyňa musí skúmať každú žiadosť samostatne a každého zo žiadateľov posudzovať individuálne, v súlade s právnymi predpismi.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporkyne za správne a odvolaniu navrhovateľky nevyhovel. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 OSP tak, že ich náhradu navrhovateľke nepriznal, pretože v odvolacom konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.